

18. Dankonning lod gribe en Havfru fin.

Dansk Folkemelodi.

Andantino.

p dolce

1. Dan - kon-ning lod gri - be en Hav - fru fin, - den

Hav - fru dan-ser paa Til - je, og den sat-te han i

Taar - net ind, for hun frem - med ik - ke hans Vil - je.

2. Dandronning kalder paa Svende to:
„I lade den Havfru for mig indgaa!
for hun skal fremme min Vilje.“
3. Ind kom Havfruen og stedtes for Bord:
„Hvad vil I mig, Dronning! I sendtemig Ord;
jeg kan ikke fremme din Vilje.“
4. Dandronning klapped paa Hynde blaa:
„Du sidde, skøn Havfru, og hvile derpaa!
for du skal fremme min Vilje.“
5. „Vil I forraade mit unge Liv?
Derunder jo ligger den hvasse Kniv,
hvor skulde jeg fremme din Vilje.“
6. „Og vedst du dette, saa vedst du og mer,
du sige mig, hvad af min Skæbne du ser!
saa haver du fremmet min Vilje.“

7. „Og ved jeg din Skæbne, jeg siger dig den,
dog Baalet jeg venter vil blive min Løn,
saa nødig jeg fremmer din Vilje.
8. Af Sønner saa bolde du føder tre.
de koste dig Livet i Fødselsve,
nu haver jeg fremmet din Vilje.“
9. „Og skal for dem det saa haardt mig gaa,
da sig mig Skæbnen, som de skal faa!
saa haver du fremmet min Vilje.“
10. „Den ene skal være til Konning fød,
den anden bære Guld kronen rød,
saa monne jeg fremme din Vilje.
11. Den tredje skal være saa viis en Mand,
dit Liv, det unge dog koster han,
nu haver jeg fremmet din Vilje.“
12. Dandronning svøber sit Hoved i Skind
og ganger for Kongen i Salen ind,
for fremmet saa var hendes Vilje.
13. „Og hør, allerkæreste Herre min.
Vil I mig give den Havfru fin?
for hun haver fremmet min Vilje.“
14. „Hvor kan jeg skænke den Havfru Liv?
Hun har forraadt mine Snækker syv,
da fremmer hun ikke min Vilje.“
15. Dandronningen sortned som en Jord,
som død hun daaned for Kongens Bord,
for fremmet ej blev hendes Vilje.
16. „Min kære! tag eder det ej saa nær.
følg Havfruen heller med eders Møer.
for fremmet hun har eders Vilje.“
17. Hun klædte den Havfru i Purpur rød,
som spaaede hendeden haarde Død,
for fremmet var dog hendes Vilje.
18. Den Havfru sattes paa Bølgen blaa,
Dandronningen grædende der hun saa,
skønt fremmet var nu hendes Vilje.
19. „I græde ej, Dronning, og vaandes saa:
Vidaabne Himmerigs Døre staa,
nu haver jeg fremmet din Vilje.
20. I Himmerig skal du bygge og bo,
-den Havfru danser paa Tilje -
Der har for evig du Fred og Ro!
Nu haver jeg fremmet din Vilje.“

Folkeviser.